

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende *det under A nævnte lovforslag*.

§ 1, ændringsforslag nr. 3 uden for betænkningen om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Der foretoges derefter afstemning vedrørende *det under B nævnte lovforslag*.

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, hvor vi først går til punkt 10: Spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 12.04

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik først til dagsordenens punkt 10, som var:

Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 301

1) Til *skatteministeren* af:

Stavad (S):

»Vil ministeren betegne en landsskatteretskendelse, som har afgørende indflydelse på forløbet af 250 andre skattesager, og som foranlediger omgørelse af en dom afsagt i en lignen-

de sag af Østre Landsret under henvisning til praksis fastlagt af Højesteret, som en sag af principiel betydning?«

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Spørgeren stiller det spørgsmål, om jeg vil betegne en bestemt landsskatteretskendelse som principiel.

Jeg vil gerne svare, at jeg ikke på noget tidspunkt har bestridt, at den landsskatteretskendelse, som hr. Stavad henviser til, har et vist principielt indhold. Men jeg mener ikke, at det offentlige bør indbringe en tabt landsskatteretskendelse for domstolene, alene fordi sagen er principiel. Det bør også være en forudsætning for indbringelse, at det er overvejende sandsynligt, at det offentlige kan vinde sagen ved domstolene.

Netop dette spørgsmål kan være udslaggivende i en sag, hvor der som i den, vi taler om, er udsigt til, at indbringelse i én sag kan medføre, at det offentlige må gå videre til domstolene med et betydeligt antal tilsvarende sager – her i værste fald op til ca. 250. Det er efter min mening ikke rimeligt, at det offentlige slæber så mange skatteydere hele vejen gennem klage- og domstolssystemet, hvis der ikke er klar udsigt til, at sagen kan vindes ved domstolene, dvs. ved Højesteret i sidste ende.

I det foreliggende tilfælde var der ikke klar udsigt til, at det offentlige i sidste ende ville kunne vinde sagen ved Højesteret, selv om det offentlige havde vundet en næsten tilsvarende sag ved Landsretten. Det skyldes, at landsretsdommen i denne sag var tvivlsom og ikke kunne udledes af Højesterets praksis på området.

Det er vigtigt at bemærke, at Højesteret netop ikke har underkendt nogen arrangementer med henvisning til, at der er købt obligationer for lånte penge. Tværtimod har Højesteret godkendt, at den slags skattemæssigt begrundede arrangementer kan indgås.

Stavad (S):

Jeg vil godt starte med at sige til skatteministeren, at jeg synes, det er tilfredsstillende, at vi har et fælles udgangspunkt, der hedder, at den sag, skatteministeren har nægtet at viderebringe for domstolene, er en sag af principiel betydning og af stor betydning for en lang række andre sager.